

Markó Béla
MÚLÓ VERSENY

Korán visszajöttek az idén a gólyák,
majd néhány nap múlva visszajött a tél,
didergő fehér tollkupacok
meg győzelemittas fehér hóbuckák
egymás mellett a napsütötte fészekben,
mindenki mindenre vár most,
mindentől fél, mindenben reménykedik.

Ettől a tavasztól rettegetem én is:
ki pusztul el, mi olvad el vajon,
ki bírja ki ezt a néhány napot,
lehet, hogy elszámítottam magam,
vagy megcsaltak az emlékeim,
mert ott marad a hó a hegytetőn,
míg kapaszkodik ismét felfelé a fű,
de soha el nem ér oda.

Hó és hús egymással versenyez,
egy-egy kupac fehérség innen alulról nézve,
imádkozó szerzetesek tonzúrája,
rendőrautók villogó fejebúbja,
nem akarom, hogy visszatérjen bármi is,
a láthatatlan mágneses síneken érkező gólyák,
a Dél és Észak közötti sodronypályán
hazavitorlázó vándormadarak,
miközben az ajtóból visszafordul a havazás,
mert mégis itt felejtett valamit.

Mi húzta vissza őket a fagyba,
ki csapta be ösztöneiket,
hogy így nekicsapódtak a télnek,
és most csak a fekete szárnyvégek,

csak a narancssárga csőr látszik belőlük,
csillogó hűtőmágnesek a hűtőszekrény oldalán.

Hókupac, tollkupac, múltó verseny,
ujjbegynyi szívdobogás a puha tömkelegben,
hiszékeny parázs egy vödör hamuban,
saját fészkéből már-már kiszorulva
társához bújik a réműlt gólya,
de előbb-utóbb csak hó az is.

MAJD TEST NÉLKÜL

Ahogy a kenyeret megtöri,
ahogy a bort kitölti,
ahogy a morzsát a szakálláról lesepri,
mindenki mással összetéveszthetetlen,
csak ezeket a mozdulatokat
kellene épségben megőrizni,
a kétrét hajló, aztán puhán szétnyíló héjat,
a szenvedés szelíd utáztatát,
a kárminvörös ital csobbanását,
a kenyérbélbe mélyedő hüvelykujjakat,
a porcelánfehér körmök csillogását,
igen, teljesen mindegy most már,
hogy csak ugyanolyan-e
vagy pedig ugyanaz,
az idő teltével egyre inkább
feledésbe merül az áll íve,
a szemhéjak alig látható rebbenése,
a csuklókon a bőr gyűrődése,
mert valóban az eredmény számít,
vagyis a kenyér és a bor,
a pontosan egymásba illesztett szavak,
tehát mindaz, ami belőlünk következik,
de egy ideig nem mi vagyunk,

aztán már mi leszünk,
összecsuklás, elfordulás, feltámadás,
hiszen mindannyian erre vágytunk,
mármint erre a kettétört kenyérre,
a végső bizonyítékra,
hogy nem váll, nem bordák, nem has,
nem ágyék, nem comb, nem térd vagyunk,
hanem járás, bólintás, intés,
de a könny vagy a vér szivárgása is,
a mindenféle váladék által
a testen kívül megtett út,
vagyis előbb a testen kívül,
majd a test nélkül elvégzett műveletek,
a lélek ismétlődő cselekedetei,
a hosszú időn át fel-felhangzó kiáltás:
akárcsak ő, mintha ő, csakis ő,
a milliméteres pontossággal
ugyanúgy megtört kenyér Emmauszban,
és teljesen mindegy, ki van a túloldalon,
hogy kinek a térde ér a térdedhez egy pillanatra,
csak a rágás, kortyintás, sóhajtás számít,
mert többféle kosárban is ugyanaz a kenyér van,
többféle edényben is ugyanaz a bor párolog,
ugyanúgy ír a kéz a makulátlan papírra,
ugyanúgy enyészik a csont, a hús,
a köröm és a haj a földben,
de úgyis megmarad a nézés,
érzed az arcodon, hogy látják
sírásodat és nevetésedet,
felismered ezt a látást
a legváratlanabb helyeken,
nem kell az érintés ehhez,
csak egy kéz végtelen útja feléd.